

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν ὅτῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νᾶναι τὸ Ταμεῖο σ' ὅλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὅ κτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ὡ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ —
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου τρίτη,
τὸ Σόμπαν φρίττει.

Χίλια καὶ δεκαπέντε καὶ τετρακόσ' ἀκόμα,
Ἀποκρηῆς Εἰρήνη με προκοδεῖλου στόμα.

Ἀποκρηῆς χορὸς τὰ μάλα τρομερός.

ὦ. — Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, κύτταξε πέρα πέρα...
Ἀποκρηάτικος χορὸς σ' ὅλης τῆς γῆς τὴν σφαῖρα.

Ἀδελφέ μου Περικλέτο,
ἀπὸ πτώματα παρκέτο
κύτταξε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Νὰ χορὸς ἀληθινά,
ποῦ παιδρότητα γεννᾷ
μαύρων θρήνων μουσική.

Τὶ χαρά, τί Καρναβάλι,
Περικλέτο μου καμπούρη...
αἱματόφυρτη προβάλλει
τῆς Ἀποκρηῆς ἡ μούρη.

Νά τὴν ἡ χαριτωμένη!..
κύττα πῶς κι' ἐφέτος βγαίνει
ἀπ' ὠκεανούς αἱμάτων.

Καὶ τρικούβεργο χορὸ
ὅτ' ὄν ἀμέτρητο σωρὸ
ξαναστήνει τῶν πτωμάτων.

ὦ παιδρότατοι λυγμοὶ
πανευδαίμονος καιροῦ!..
κι' ὡς ὀρχήστρα τοῦ χοροῦ
τῶν κοράκων οἱ κρωγμοὶ.

Πάλι ξεφαντώματα!..
μυριάδες πτώματα...
πλάσις ἔρημη, νεκρά,
κι' ὀλοένα κρά κρά κρά.

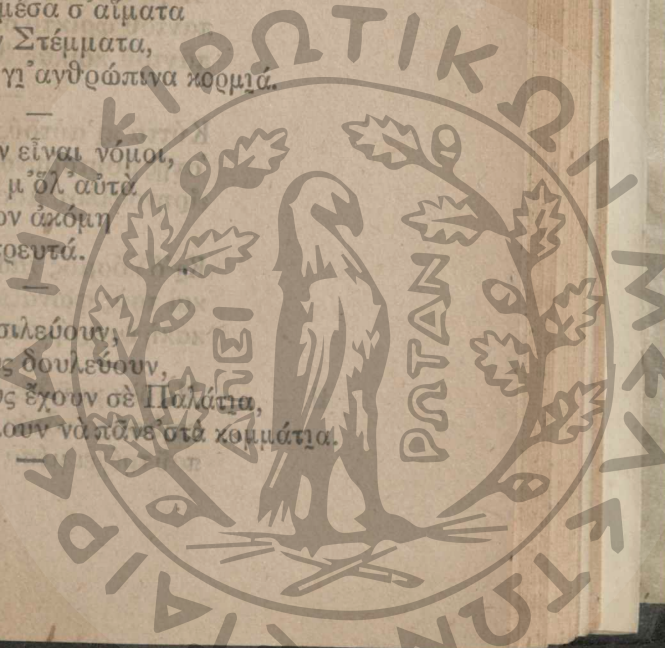
Ψυχὴ μου Καρναβάλι!..
τί Καίσαρες μεγάλοι
διαβαίνουν ἀπὸ μπρὸς μου.

Μπάμ μπουμ... ὀβίδων κρότοι...
αὐτοὶ φονιάδες πρῶτοι
καὶ μπόγηδες τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖνοι τῶν ἀνθρώπων φονιάδες ἐναγείς,
τὸ θέαμα τοὺς τέρπει τῆς ἀλληλοσφαγῆς.
Γι' αὐτοὺς κανένας πόνος, γι' αὐτοὺς πληγὴ καμμιά,
καὶ βάφουν μέσα σ' αἷματα
τὰ τίμια τῶν Στέμματα,
χωρὶς λεπτὸ νὰ δίνουν γι' ἀνθρώπινα κορμιά.

Γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι νόμοι,
κι' ἐν τούτοις μ' ὅλ' αὐτὰ
τὰ μούτρα τῶν ἀκόμη
περνοῦνε λατρευτά.

Κι' ἀκόμη βασιλεύουν,
κι' ἀκόμη τοὺς δουλεύουν,
κι' ἀκόμη, Περικλέτο, τοὺς ἔχουν σὲ Παλάτια,
κι' ἀκόμη δὲν τοὺς στέλλουν νὰ πάνε σ' αὐτὰ κορμιά.

Κύττα τί σακαράκαις ἀκολουθοῦν κατόπιν,
ποῦ θέλουν νὰ ρημάξουν Ἀνατολὴν κι' Εὐρώπην.
Τὸν ἀνθρώπο τὸν βλέπουν σὰν τσαλαπετεινό,
καὶ τρῶνε λιμασμένοι κρέας ἀνθρωπινό.

Κύττα τί κρανοφόροι μὲς ὁτὸ χορὸ πετοῦν...
κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ ὑψηλώσουν σὲ πτώματα πατοῦν.
Μὲ τὴν ἀναπνοὴν των μολύνουν τὸν ἀέρα μας,
καὶ ζήσομεν, φωνάζουν, ἐν μόνῃ τῇ μαχαίρᾳ μας.

Κύτταξε πῶς χορεύουνε σκηπτοῦχοι φρενιασμένοι
μ' ἓνα μεγάλο σχέδιο νὰ φᾶν τὴν οἰκουμένη.
Ἐσμιξαν κράνη Πρωσσικὰ μὲ φέσια, μὲ καλπάζια,
κι' οἱ τεντζερέδες κύλισαν καὶ βρῆκαν τὰ καπάκια.

Ἐνὼδ' ἱπποτισμὸς
ἐκτάκτως εὐγενὴς
πρὸς ἰδεώδη δρᾶσιν.

Κι' ἕνας πολιτισμὸς
ὄντως πρωτοφανὴς
κατέκλυσε τὴν πλάσιν.

Ἀγάλλου, πλάσμα νόθον...
ἀγιωτάτων πόθων
ἔνωσης οὐρανία.

Χαρά' στον, ποῦ φορέσῃ
κράνος, καλπάζια, φέσι,
κι' ἄς πᾶν ἡμικρανία.

Πήδα καὶ χόρευε, τρελλέ,
καὶ συνεμάχησαν φυλαὶ
μῆς ὁμοίας φύσεως.

Κι' ἔγιναν φίλοι προσφιλεῖς
οἱ Πρωσσοὶ τῆς Ἀνατολῆς
κι' οἱ Βούλγαροι τῆς Δύσεως.

Γέλα μὲ τὸν ντουνηᾶ
καὶ μέτρα μ' ἀπονιὰ
τ' ἀμέτρητα δεινὰ του.

Ἡ γῆ παντοῦ ρημάδι,
παντοῦ φρικτὸ σκοτάδι,
παντοῦ κοιλὰς θανάτου.

Κύττα κι' αὐτοὺς, ποῦ προχωροῦν...
ὅτ' ἡς μουτσουνάrais των φοροῦν
εἰρηνοφίλου μάσκα.

Κι' ὁ κόσμος χάσκων τοὺς κυττᾶ
καὶ τοὺς φωνάζει δυνατὰ:
κακὴ ψυχρὴ σας φλάσκα.

Η. — Μὰ δὲν μοῦ λές, φαφούτῃ,
ποῖά τάχα νᾶναι τούτῃ,
ποῦ τρέχει μέσα ὁτὸ χορὸ;

Φ. — Ποιὰ λές;
Π. — Αὐτὴν ἐκεῖ.
Φ. — Εἰρήνῃ λέγεται θαρρῶ
Ρωσσογερμανικῇ.

Εἰρήνῃ διαβόητος, ἐξώλης καὶ προώλης,
πληγῶν καὶ πόνων ἱασις,
καὶ μέλλουσα ἄγαλλιασις
τῆς οἰκουμένης ὅλης.

Ὅχι, δὲν εἶναι χίμαιρα...
μ' αὐτὴν τελειώνει σήμερα
κάθε λαοῦ σκλαβιά.

Τὸ πᾶν ἐξασφαλίζεται,
μ' αὐτὴν διαμελίζεται,
κι' ἡ δόλια Μοσκοβιά.

Εἰρήνῃ διαβόητος... βαρδᾶτε νὰ περάσῃ,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ παρηγοριᾶς
κι' ἀφάνταστα εὐλευθεριᾶς
τῶν Πρωσσων νὰ μοιράσῃ.

Σκύβει καθεὶς ὅτ' ἡν λατρευτὴν
καὶ κάνει τὸν σταυρὸ του,
ὁ κόσμος ἔδεσε μ' αὐτὴν
καλὰ τὸν γάϊδαρό του.

Χαριτωμένη προχωρεῖ,
καὶ τῆς φωνάζουνε: μωρή,
ποῦ μᾶς τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Παντοῦ μὲ γέλοια τὴν κυττοῦν
καὶ τῆς συνιῆταις της πετοῦν
ὅτ' ὦν σκουπιδιῶν τὰ κάρρα.

Μὰ κύττα κι' Ἐμικρὸς Ρωμηοὺς, ποῦ τώρα νύκτα μέρα
παρακαλοῦν οἱ Βούλγαροι νὰ φθάσουν κι' ἐδῶ πέρα.
Θέλουν νὰ τοὺς χαρίσουνε σὰν τὴν Μακεδονία
καὶ τούτῃ τὴν πρωτεύουσα... παρὰ ξενὴ μανία.
Μ' αὐτοὺς τοὺς Βουλγαρομανεῖς, γέλα, κορμὶ σακάτικο,
κι' ἓνα τραγοῦδι καὶ γι' αὐτοὺς τραγοῦδ' Ἀποκερηάτικο.

Π. — Αὐτοὶ, ποῦ θέλουνε κι' ἐδῶ νὰ δοῦν Βουλγάρων
τοὺς πρέπουνε καμπόσα φρού καὶ τηγανιὰ μουντζού-
[μούρας,
[rais,

Αὐτοὶ, ποῦ θέλουν Βούλγαρο, ὅτ' ἡ Σόφια νὰ τοὺς
καὶ τὰ γουρουνότ' ἀρρουν Βουλγάρων νὰ φιλήσουν.
[κλείσουν

Κι' ἐκεῖνοι, ποῦ νὰ φιληθοῦν
μὲ τὸν Χρυσάψην πόθου,
σφικτὸ τοὺς πρέπει δέσιμο.

Καὶ σάπ' ὡν λεμονιῶν βροχή
καὶ μία ρίμα μ' ἓνα χί,
ποῦ νὰ τελειῶν εἰς ἔσπ' ἡμο.